

[Poul Dam.]

Der bliver efter forslaget kun fem medlemmer af radiorådet, der har stemmeret, når der skal træffes egentlige beslutninger — nemlig de tre medlemmer, der er udpeget af henholdsvis kulturministeren og ministeren for offentlige arbejder, og de to medlemmer, der er valgt af institutionens medarbejdere. Der vil altså blive tale om en relativ forøget medarbejderindflydelse, men flertallet ligger hos de politisk-ministerielt udpegede medlemmer, og det dermed forbundne ministeransvar er veldefineret.

Rådet som helhed skal holdes orienteret om arbejdet i Danmarks radio og som et rådgivende organ kunne drøfte alle radio og fjernsyn vedkommende emner, som man ønsker at tage op. Det er i sig selv en vigtig opgave, og da det vil være muligt at holde alle møder åbne for pressen, kan offentligheden inddrages i drøftelserne på en mere frugtbar måde end hidtil, hvor rygter og antydninger fra de lukkede møder ofte har været mere ophidsende end ligefrem oplysende.

Hvad specielt de sager angår, som for tiden behandles i radiorådet som programudvalg, vil det være naturligt — formentlig fremmende for debattens præcision og kvalitet — om de behandles af et udsnit af rådet. Ved radiolovens vedtagelse forudså man som nævnt et radioråd på 22 medlemmer, men foreløbig er det altså svulmet op til 27 — og det er for mange for drøftelser af den art, som hører hjemme i et programudvalg. Forslagsstillerne mener, at de tolv medlemmer af radiorådet, der er udpeget af folketinget som repræsentanter for lyttere og seere, i ganske særlig grad må anses for at være talsmænd for publikum og bør have sæde i et programudvalg. Det samme kan derimod ikke siges at gælde de medlemmer, der udpeges på grundlag af det forhold, at de pågældende partier har sæde i finansudvalget, idet motiveringen for deres placering i radiorådet er folketingets ønske om at have indseende med Danmarks radios administrative og økonomiske forhold.

De tolv lytter- og seerrepræsentanter vil i programudvalget få en status, der minder om de tidligere tilforordnede, som ydede værdifulde bidrag til drøftelserne af Danmarks radios programlægning.

Jeg skal afsluttende understrege, at det

for forslagsstillerne drejer sig om at finde en vej ud af den nuværende krisesituation for institutionen Danmarks radio. Der er ikke hermed taget stilling til ledelsesproblemerne på længere sigt eller til de mange andre, ikke mindst kulturpolitiske, spørgsmål, som trænger sig på omkring radioens og fjernsynets placering i det danske samfund. Den foreslåede løsning er klart midlertidig, men den vil kunne skabe ro om Danmarks radio og dermed også give rum for en frugtbar debat om den fremtidige udvikling. Jeg skal derfor anbefale forslaget til folketingets velvillige og helst skyndsomme behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Jens Møller)
(KrF):

Jeg tillader mig herved at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om leje. (Om retten til at holde mindre husdyr), idet jeg vedrørende motiveringen for fremsættelsen skal henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger.

Handelsministeren (Erling Jensen):

Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om statens tekniske prøvenævn.

Statens tekniske prøvenævn blev oprettet i henhold til en lov, som folketinget vedtog i marts 1973. En af de vigtigste opgaver for nævnet var etablering af en autorisationsordning for laboratorier, der beskæftiger sig med teknisk prøvning, således som dette begreb er defineret i den gældende lov.

Hovedformålet med loven var en strukturalisering på prøvningsområdet, der muliggjorde det for erhvervslivet og samfundet i øvrigt at udnytte samtlige bestående prøvningsressourcer på en rationel måde og samtidig sikre forsvarlige prøvningsresultater, som alle i ind- og udland kan nære fuld tillid til.

Siden lovens vedtagelse er der blevet opbygget en administration og organisation, som bl. a. omfatter etablering af et nævn bestående af personer med sagkundskab på prøvningsområdet. Desuden har man nu et sekretariat, der har erhvervet sig erfaring i forbindelse med den praktiske administration af autorisationsordningen, ligesom sekretariatet har fået etableret de nødvendige administrative rutiner i forbindelse med

[Handelsministeren.]

meddelelse og opretholdelse af autorisationer. Endvidere er etableret et meget stort antal kontakter til specielt prøvningskyn-dige, i alt ca. 150, der kan bistå nævnet og dets 5 autorisationsudvalg i forbindelse med den nødvendige vurdering af ansøgende laboratoriers faglige kvalifikationer såsom udstyr, kompetence og virksomhed.

Efterhånden som nævnet ved at arbejde med problemerne har indvundet en større indsigt i de prøvningsituationer og prøvningsstrukturer, som faktisk findes, har det vist sig, at den gældende lovs snævre definition af teknisk prøvning har været en hæmsko for de mest hensigtsmæssige løsninger på de afgrænsningsproblemer, der i visse tilfælde opstår, når det skal afgøres, om autorisation kan meddeles i henhold til loven.

Flere laboratorier, der analyserer stoffers og materialers egenskaber, er kvalificerede til prøvning, der ligger uden for lovens definition, men som er nært forbundet med de behov, som brugeren ønsker dækket ved en prøvning. Sådanne områder bør også kunne gøres til genstand for autorisation, og det ville være uhensigtsmæssigt, om denne autorisation skulle søges særskilt og hos en anden myndighed, der i så fald måtte opbygge et særligt administrativt apparat til dette formål. Derfor foreslås en udvidelse af begrebet „teknisk prøvning“.

Den helt konkrete anledning til fremsættelsen af dette lovforslag er, at der inden for miljøbeskyttelses- og levnedsmiddelområdet er et helt aktuelt behov for autoriseret prøvning. Dette fremgår allerede af, at lovgivningen på dette område forudsætter etablering af autorisationsordninger, hvor der ved siden af f. eks. fysisk og kemisk prøvning tillige vil være behov for biologisk prøvning.

Da en opbygning af særlige autorisationsordninger med henblik herpå endnu ikke har fundet sted, og da man har været opmærksom på, at der her var et område, hvor opbygning af en ny udgiftkrævende administration kunne undgås, hvis man lod prøvenævnet varetage disse autorisationsordninger som et led i den administration, der her allerede er etableret, er der således opstået et aktuelt og hastende behov for at udvide prøvenævnets kompetence med henblik herpå. Dette vil så meget mere være en praktisk fordel, som en del af de autorisa-

tioner, der bliver behov for, vedrører prøvning af både biologiske, kemiske og fysiske egenskaber, som ofte kan udføres på samme autoriserede laboratorium. Hertil kommer, at det ud fra hensynet til brugerne vil være særdeles uhensigtsmæssigt med flere autorisationsordninger på stort set parallelle områder.

Det er imidlertid ikke tanken, hvilket heller ikke var forudsat med de eksisterende regler, at gribe ind i allerede eksisterende autorisationsordninger. Efter loven er det forudsat, at det sker efter aftale med de berørte ressortministerier, således som det nu er sket inden for miljøområdet.

Til sidst vil jeg gerne understrege, at formålet med den udvidelse af begrebet „teknisk prøvning“, som er lovforslagets indhold, alene er en rationalisering og dermed en billiggørelse af administrationen på dette område, hvilket også er i overensstemmelse med hele tanken bag loven om statens tekniske prøvenævn.

Jeg skal ikke knytte yderligere kommentarer til lovforslaget, men skal tillade mig at henvise til dette og bemærkningerne dertil samt anbefale forslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Maigaard*) (SF):

Jeg skal hermed fremsætte to lovforslag, nemlig *for-slag til lov om ændring af lov om statsgaranti for driftslån til ejere af fiskerfartøjer og forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti for driftslån til virksomheder inden for konsumfiskeindustrien*, hvis bestemmelse socialistisk folkeparti stillede som ændringsforslag allerede under folketingets behandling af de pågældende love under samlingen fra den 8. til den 12. september 1975, se Folketingstidende 1974-75, 2. samling, tillæg B, sp. 1651 ff.

Vi foreslog dengang, at den offentlige støtte bl. a. til fiskerierhvervet skulle ydes som selvskyldnerkaution i stedet for som tabskaution. Tabskautionen indebærer, at den offentlige forpligtelse først indtræder, når tabet er konstateret af det långivende pengeinstitut. Det medfører en tendens til, at det långivende pengeinstitut presser låntagere ud i konkurs for at få kautionen til at træde i kraft. Denne meget brutale form for sikkerhedsstillelse, der er frarådet af